

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 105/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť D. K., a F. K., zastúpených advokátom JUDr. Mgr. Radimom Komkom, Hlavná 27, Prešov, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 128/2012 z 25. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. K. a F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2013 doručená sťažnosť D. K. (ďalej len „sťažovateľka“), a F. K. (spolu ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „žalobcovia“), zastúpených advokátom JUDr. Mgr. Radimom Komkom, Hlavná 27, Prešov, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 128/2012 z 25. apríla 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 80/2003 v procesnom postavení žalobcov. V označenom súdnom konaní sa sťažovatelia svojou žalobou domáhali proti pôvodne žalovanej obchodnej spoločnosti M. s. r. o., neskôr proti jej právnym nástupcom, a to obchodnej spoločnosti D. s. r. o., a B. s. r. o., odstránenia časti stavby stojacej na parcele... zapísanej na liste vlastníctva... v katastrálnom území..., zasahujúcej do parcely..., zapísanej na liste vlastníctva... v katastrálnom území... V priebehu konania sťažovateľka vzniesla námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu a navrhla, aby vec bola postúpená na ďalšie prerokovanie inému okresnému súdu. Túto námietku odôvodnila tým, že obaja sťažovatelia vykonávajú dlhoročnú advokátsku činnosť v sídle okresného súdu, v dôsledku čoho sú v neustálom kontakte so všetkými sudcami tohto súdu. Ďalej poukázala na to, že právny zástupca žalovanej obchodnej spoločnosti M. s. r. o., je jej spoločníkom a tiež manželom sudkyne a zároveň podpredsedníčky okresného súdu. O predmetnej námietke zaujatosti rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 NcC 47/06 z 18. októbra 2006 o vylúčení sudkyne D. B. a sudcov Š. T. a P. F. Pokiaľ išlo o ostatných sudcov okresného súdu, konštatoval, že neboli zistené žiadne objektívne dôvody, ktoré by odôvodňovali záver o existencii zákonných predpokladov na vylúčenie okrem iných aj vec prerokujúceho sudcu okresného súdu.

Následne okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 9 C 80/2003 z 19. januára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľov, čo odôvodnil s poukazom na § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu vlastníckeho práva sťažovateľov tak, ako to uvádzali. Proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 19 Co 31/2011 z 29. novembra 2011 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal aj s námietkou sťažovateľov týkajúcou sa nerešpektovania § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom poukázal aj na označené uznesenie krajského súdu.

Rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, napadli sťažovatelia dovolaním, ktoré odôvodnili s poukazom na § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku. O dovolaní sťažovateľov najvyšší súd napadnutým rozhodnutím rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľov ako neprípustné odmietol.

Proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu podali sťažovatelia podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodnili s poukazom na jeho arbitrárnosť a z toho vyplývajúcu ústavnú neudržateľnosť, pretože vec prerokovávajúci sudca mal byť po vznesení námietky zaujatosti vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci, keďže mal vedomosť o tom, že právny zástupca žalovanej obchodnej spoločnosti M. s. r. o., je jej spoločníkom a zároveň manželom sudkyne a podpredsedníčky okresného súdu, z čoho sťažovatelia usúdili, že je daná objektívna skutočnosť, ktorá svojím charakterom a intenzitou odôvodňovala vylúčenie namietaného sudcu z prerokovania a rozhodovania ich veci. Sťažovatelia ďalej uviedli, že žalovanej obchodnej spoločnosti M. s. r. o., z uvedených dôvodov vyplývali – bližšie nekonkretizované – výhody, a tak došlo aj k narušeniu rovnosti účastníkov konania. Sťažovatelia na záver uviedli, že o nestrannosti a neobjektívnosti rozhodovania v ich veci svedčí aj spôsob, akým všeobecné súdy hodnotili dôkazy, keď dôkazy hodnotili v ich neprospech, pričom nezohľadnili fotodokumentáciu, ktorú predložili v priebehu konania a z ktorej mal byť zrejmý zásah do ich vlastníckeho práva.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo D. K. a F. K. zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 128/2012 zo dňa 25. 4. 2013 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 128/2012 zo dňa 25. 4. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný uhradiť trovy konania D. K. a F. K., ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľov advokátovi JUDr. Mgr. Radimovi Komkovi, Prešov, Hlavná 27 na účet založený v... vo výške po 275,94 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

1. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovatelia proti nemu uplatnili.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

V nadväznosti na namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v rozsahu sťažovateľmi nastolených námietok ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, ktorý po tom, ako v jeho úvodnej časti zrekapituloval podstatný priebeh celého konania, podstatný obsah vo veci vydaných rozhodnutí všeobecných súdov a argumentáciu sťažovateľov v priebehu celého konania, následne v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

«V prejednávanej veci ide o posúdenie nezaujatosti sudcu súdu prvého stupňa M. B., keď napriek dovolateľmi vznesenej námietke o nerešpektovaní ustanovenia § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 O. s. p. v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Prešov, Krajský súd v Prešove sa podľa názoru dovolateľov s otázkou „o vylúčení sudcov vyporiadal svojsky a nezákonne.“...

Žalobcovia v dovolaní vadu konania podľa § 237 písm. g) O. s. p. odôvodňovali totožnými dôvodmi, ktoré uviedli v rámci odvolacieho konania a žiadne nové skutočnosti na podporu svojho tvrdenia neuviedli. Dovolací súd konštatuje, že obsah spisu a ani dôvody, ktoré žalobcovia uviedli vo svojich námietkach, nesvedčia o existencii právne relevantného vzťahu sudcu M. B. k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom (por. § 14 ods. 1 O. s. p.). Z podstaty argumentácie žalobcov vyplýva, že zaujatosť vec prejednávajúceho sudcu vyvodzujú predovšetkým z toho, že právny

zástupca žalovaného M. s. r. o. V. B., je spoločníkom tohto žalovaného a manželom sudkyne Okresného súdu Prešov D. B. Na tomto mieste je však potrebné zdôrazniť, že namiesto pôvodne žalovaného M. s. r. o. so sídlom v P. sa účastníkmi konania na strane žalovanej stali D. s. r. o. a B. s. r. o. obaja so sídlom v P., a to ako právni nástupcovia a súčasní vlastníci predmetnej nehnuteľnosti, ktorých na základe plnej moci zo 7. októbra 2008 v tomto konaní zastupuje P. P. Námietky žalobcov týkajúce kolegiálneho vzťahu sú tak celkom nedôvodné, pričom je potrebné tiež poukázať na uznesenie Krajského súdu v Prešove z 18. októbra 2006 sp. zn. 2 NcC 47/2006, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o vznesenej námietke zaujatosti, v ktorom krajský súd okrem iných, ani M. B. z prejednávania a rozhodovania tejto veci nevytlúčil. Potrebné je zdôrazniť, že žalobcovia námietku zaujatosti voči všetkým sudcom okresného súdu prvýkrát vzniesli až po troch rokoch od začatia konania, pričom konkrétnu námietku voči vec prejednávajúcemu sudcovi nevzniesli a nerešpektovanie ustanovenia § 14 ods. 1 O. s. p. len vo všeobecnej rovine a s poukazom na spôsob rozhodnutia namietali vždy až po vydaní prvého, resp. druhého rozhodnutia súdom prvého stupňa. Dovolací súd so zreteľom na uvedené konštatuje, že žalobcovia nedôvodne namietajú, že v danej veci konal a rozhodoval zaujatý sudca. Dovolací súd v nadväznosti na to uzatvára, že ani obsah spisu nesvedčí o opodstatnenosti dovolacej námietky, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g) O. s. p.»

Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal s dôvodmi prípustnosti dovolania v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V tomto rozsahu (potrebnom na posúdenie prípustnosti dovolania) najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí podľa názoru ústavného súdu dostatočne reagoval na dovolacie námietky sťažovateľov, ktorými odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení,

že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad na vec sa vzťahujúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd, opierajúc sa o tieto závery, vo vzťahu k námietkam sťažovateľov o porušení ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že najvyšší súd vo veci sťažovateľov rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení obsahu sťažovateľmi označených práv, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

K námietke porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú judikatúru uvádza, že spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Delcourt proti

Belgicku zo 17. 1. 1970, vo veci *Dombo Beheer B. V. proti Holandsku* z 27. 10. 1993 a pod.). Princíp rovnosti zbraní hrá dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom. Tento princíp je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a implicitne tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08).

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, sťažovatelia jeho porušenie vnímali ako sekundárny dôsledok porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zásada rovnosti strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02). To znamená, že všetci účastníci súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (III. ÚS 108/2013). Sťažovatelia však okrem všeobecného tvrdenia o porušení princípu rovnosti zbraní neuviedli žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa tohto základného práva.

Samotná skutočnosť, že najvyšší súd rozhodol spôsobom, ktorý je vo svojich dôsledkoch nepriaznivý pre sťažovateľov, nepostačuje pre záver o porušení zásady rovnosti účastníkov v konaní.

Podľa názoru ústavného súdu medzi obsahom označeného základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy na jednej strane a napadnutým uznesením najvyššieho súdu na strane druhej neexistuje relevantná príčinná súvislosť, preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti a odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie sťažovateľmi označených práv a sťažnosť bola z už uvedených dôvodov odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a priznania náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014